
House of Merode - Mechelen

Autor:

Data de publicació: 23-10-2010

Casa de Merode

Família noble

Blason: O quatre palets de gules, una bordura d'azur

País

Alemanya

Bèlgica

Països Baixos

França Àustria

Fundador

Werner I von Merode 1195-1278

Capçal actual

Carles-Guillaume, marquès de Westerlo, príncep de Rubempré i de Grimbergen, príncep de Merode

Títols

Freiherr de Merode (1473)

Baró de Duffel

Baró de Frentz

Baró de Pietersheim

Baró de Ronse (Renaix)

Vescomte de Montfort

Vescomte de Wavreumont

Comte de Merode (Sacre Imperi Romanogermànic)Comte de Merode (Primer Imperi Francès)
(1809)

Comte d'Oignies (1647)

Comte de Waroux (1622)

Marquès de Deinze (1632)

Marquès de Trélon (1626)

Marquès de Westerlo (1626, reconfirmat el 1823)

Gran d'Espanya

Príncep d'Everberg (reconfirmat el 1823)

Príncep de Rubempré (1704 reconfirmat el 1823)

Príncep de Grimbergen (reconfirmat el 1827)

Lema

« Plus d'honneur que d'honneurs »

Propietats

Castell de Merode

de Westerloo

Hôtel de Mérode-Westerloo (Brussel·les)

Hôtel de Mérode-Deynze (Brussel·les)

Castell d'Ancy-le-Franc

Castell d'Everberg

Castell de Grimbergen

Castell de Ham-sur-Heure

Burg Castell d'Odenkirchen

Castell de Pietersheim

Castell de Castell de Loverval

de Rixensart

Castell de Ronse

Castell de Serrant

Castell de Solre-sur-Sambre

Castell de Trélon

Branques cadets

Merode-Westerloo

Merode-Houffalize

Merode-Pietersheim

Merode-Deinze

Merode-Montfort

La Casa de Merode és una de les famílies més destacades de la noblesa belga. És originari del poble de Merode, que ara es troba al municipi de Langerwehe a Alemanya. Durant els últims cinc segles, diferents branques van tenir títols nobiliaris i van tenir propietats als territoris dels estats moderns d'Alemanya, Bèlgica, Països Baixos, França i Àustria. A través del matrimoni, la casa està connectada amb moltes famílies nobles europees prominents. La Casa de Merode va tenir un paper important en la història dels Països Baixos del Sud i el Regne de Bèlgica.

El cognom de la família i el nom de la casa de vegades s'escriu de Mérode en francès. El nom s'escriu de Merode o van Merode en neerlandès i von Merode en alemany. L'escut d'armes de la casa de Merode està blasonat com: Or quatre palets de gules, una bordura d'atzur. El lema de la casa és Plus d'honneur que d'honneurs[1] en francès i Meer eer dan eerbetoon en neerlandès.

Origen

L'escut d'armes dels Merode deriva de l'escut dels comtes de Barcelona. Aquest escut d'armes es va convertir llavors en l'escut emprat per la Corona d'Aragó, i en l'actualitat l'utilitzen molts estats diferents. L'escut d'armes dels Merode, o "Les quatre amis", és només conegut com les 'Quatre Barres' o el 'Sang et Or.' Tots els Merodes actuals descendeixen de Pierre Bérenger, el tercer germà d'Alfons II rei d'Aragó .

El moto família Merode és 'Plus d'Honneurs que d'Honneurs.'

L'entrada dels colors de Catalunya a la família Merode es remunta a Pere Berenger, tercer fill de Ramon Berenguer, comte de Barcelona i de Provença, i Peronella, que el 1179, al tornar de la creuada a Terra Santa, es va retirar a Alemanya casant-se amb Adelaida de Rode -filla d'Hugh, Baró de Rode i de Constanza de La Marca-, d'ells va néixer un fill, Werner Rode (Werner III) que va ser el primer Merode en portar les barres dels nostres comtes a la segona meitat de segle XII.. (ref: Le lief de Mérode: plus de 830 ans d'histoire)

As the Aragon were the ancestors of the Merode family, the actual weapon shield of the Merodes still represent the same 4 red (blood) bars on a golden shield background. (Kasteel van Weterlo).

Les descendants des Chevaliers Croisés : Monseigneur Xavier de Mérode descendait de Pierre Bérenger, troisième fils de Raymond Bérenger, Roi d'Aragon et Comte de Barcelone et de Provence. En 1179, Pierre Bérenger, revenu des Croisades, épousa l'héritière des Mérode et leurs descendants gardèrent ce nom. (Croisade des Zouaves Pontificaux: origines et motivations).

La família prové del poble de Merode en el que avui és Alemanya. Merode es troba als voltants de la ciutat de Düren, que es troba entre Aquisgrà i Colònia i que va formar part del Ducat de Jülich. Avui forma, forma part del municipi de Langerwehe, a l'estat de Renània del Nord-Westfàlia. Una branca de la família Merode encara és propietària del castell (Schloss Merode) d'on deriva el nom de la família.

Originalment, la família Merode tenia el rang de Freiherr del Sacre Imperi Romanogermànic. [1] Durant l'edat mitjana, la família tenia possessions i influència a Colònia i a Renània, i pertanyia a l'aristocràcia del Reichsunmittelbar. Van donar suport al monestir de Schwarzenbroich, que també va ser el lloc d'enterrament dels membres difunts de la família.

Dels fills de Werner III von Merode (†1278), van descendir dues branques de la casa. La branca més antiga es deia 'Scheiffart von Merode'. La branca "Scheiffart" o "alemanya" es va extingir el 1733. La branca més jove descendeix de Werner IV von Merode (†1316). Aquesta casa també es va dividir en diferents branques, de les quals la branca del marquès de Westerloo, anomenada "de Merode-Westerloo", esdevindria la més famosa. Els actuals "Prínceps de Merode" a Bèlgica descendeixen d'aquesta darrera branca a través de Charles-Guillaume de Merode-Westerloo (1762-1830) i tres dels seus quatre fills.

Història

Castell de Merode a WesterlooJean de Merode, 5è marquès de Westerloo
A partir del segle XIV, una branca de la família Merode va guanyar poder i possessions al Ducat de Brabant i al Príncep-Bisbat de Lieja, al territori de l'actual Bèlgica. En aquell moment, aquests territoris pertanyien als Països Baixos borgonyons i més tard als Països Baixos dels Habsburg. [1]

El matrimoni de Richard de Merode amb Margareth van Wezemaal va marcar una nova era en la història de la família. A causa d'aquest matrimoni, la casa de Merode va heretar importants senyories de Brabant, com Westerloo i el comtat d'Olen. Joan I de Merode es va casar amb Adelheid van Hoorn el 1451 i va portar Gheel, Diepenbeek i Duffel a la possessió de la família. A través d'aquests i altres matrimonis, la família Merode es va convertir en una de les famílies nobles més importants del Ducat de Brabant.

Joan II de Merode va ocupar el càrrec de Lord Chamberlain de Felip el Guapo. Va ser succeït pel seu fill Joan III. Després de la seva mort el 1551, els seus hereus van ordenar un sepulcre monumental per a ell i la seva dona que va ser realitzat per l'escultor d'Anvers Cornelis Floris. Es troba a l'església de Gheel i va ser erigit el 1554.

La Guerra dels Vuitanta Anys va danyar molt les possessions de la família Merode. En l'època més pròspera després de la treva dels dotze anys, la fortuna de la família va créixer de nou. El 1626, el títol de marquès de Westerloo va ser concedit a Felip I de Merode pel rei Felip IV d'Espanya. Va ser el seu besnét, Jean-Philippe-Eugène de Merode, marquès de Westerloo, qui es convertiria en un dels descendents més il·lustres de la casa: És conegut com el Feld-Maréchal de Merode i es va convertir en cavaller de l'orde del Toisó d'Or, havent servit com a important comandant militar.

Al segle XVIII, la branca de Merode-Westerloo va adquirir riquesa i poder a causa de l'extinció d'altres branques de la casa (Merode-Houffalize, Merode-Deinze, Merode-Montfort, Merode-Calvo) i alguns matrimonis molt avantatjosos.

Mitjançant el matrimoni de Philippe-François de Mérode amb Louise-Brigitte de Rubempré, van adquirir els dominis i títols de "Prínceps de Rubempré" i "Príncep d'Everberg".

Durant la Revolució Francesa, els Països Baixos austríacs van ser envaïts per les tropes republicanes franceses i van ser incorporats a la República Francesa. Els dominis de la família van ser confiscats i els privilegis nobiliaris van ser abolits. La família va fugir a Alemanya durant un temps. Va ser només després de la declaració de l'Empire des Français per Napoleó el 1804 que la família va poder recuperar els seus dominis i alguns dels seus títols. Una reintroducció dels privilegis nobles, però, mai no s'aconseguiria. Com a resultat, els membres de la família Merode es van dedicar de manera destacada a la política i la diplomàcia. Charles-Guillaume-Ghislain de Merode-Westerloo havia estat actiu com a ministre sota el domini austríac des de 1787 i ocuparia diversos càrrecs polítics importants sota els successius règims, com ara alcalde de Brussel·les el 1805 i senador de l'Imperi Francès el 1809. El 1815, es va convertir en Gran Mariscal de la cort del rei Guillem I dels Països Baixos, quan les províncies belgues formaven part del Regne Unit dels Països Baixos.

Els seus fills, Henri, Félix, Frédéric i Werner tindrien un paper important en la revolució belga i en la vida política del Regne de Bèlgica. Frédéric de Merode es va convertir en un nou heroi nacional quan va morir a la batalla prop de Berchem durant la revolució belga, mentre que Félix de Merode es va convertir en un membre important del Govern Provisional de Bèlgica i del Congrés Nacional Belga. Després de les primeres eleccions legislatives belgues, Henri de Merode es va convertir en senador, mentre que els seus germans Félix i Werner es van convertir en membres del parlament. [2]

Els descendents d'Henri, Félix i Werner de Merode formarien branques diferents, els descendents dels quals continuarien jugant un paper important en la política i la diplomàcia belgues.

Riquesa

La família és coneguda per les seves grans finques i antics castells. El 2014, la Casa de Merode-Westerloo va vendre 1.476 hectàrees de terres de propietat privada a la regió flamenca. [3] Entre els castells posseïts hi ha Merode, Westerlo, Trelon, Serrant, Rixensart, Everberg, Solre-sur-Sambre i Neffe.

Schloss Merode

Westerlo

Rixensart

Everberg

Solre-sur-Sambre

Trélon

Guignicourt sur Vence

Membres notables de la branca d'Henri

Henri de Merode es va casar amb Jeanne-Louise de Thézan Poujol (1787–1862).

Charles-Antoine-Ghislain (1824–1892) el va succeir i es va casar amb la princesa Marie d'Arenberg (1830–1905).

El seu fill Henri de Merode (1856–1908) es va casar amb la princesa Nathalie de Croy (1863–1957).

La seva germana, la comtessa Jeanne de Merode (1853-1944), soltera, filantropa.

Charles de Merode (1887-1977) es va casar amb Marguerite de Laguiche (1895-1988) i no va tenir fills.

Membres notables de la branca de Fèlix

A la mort de Charles de Merode el 1977, aquesta línia es va convertir en la branca sènior de la Casa de Merode.

Philippe Felix de Merode

Bisbe Xavier de Merode (1820-1874), fill de Fèlix i ministre del papa Pius IX[4]

el príncep Emmanuel de Merode, destacat conservacionista, director del Parc Nacional de Virunga al Congo; casat amb la paleontòloga kenyana Louise Leakey.

Princesa Balduí de Merode, nascuda Nathalie van den Abeele (1948), primera esposa vídua del baró Guy de Bassompierre, dama de companyia de la reina Paola de Bèlgica des de 1997.

Membres notables de la branca de Werner

Werner de Merode (1797-1840), fundador de l'actual branca més jove de la família, es va casar el 1818 amb la comtessa Victoire de Spangen d'Uyternesse. Entre els seus descendents hi ha:

La branca d'Aosta de la família reial italiana, pel matrimoni de Lluïsa de Merode (1819-1868) (germana de la penúltima Meroda de Ham-sur-Heure) amb Carlo Emmanuele dal Pozzo, 5è príncep de Cisterna, i pel matrimoni de la seva filla Maria Vittoria dal Pozzo amb el fundador de la branca d'Aosta: el príncep Amedeo de Savoia, duc d'Aosta i en algun moment el rei Amadeu I d'Espanya. [5]

Margarida, arxiduquessa d'Àustria-Este, mare de Lorenz, arxiduc d'Àustria-Este, marit de la princesa Astrid de Bèlgica, i per tant dels seus fills, que són prínceps de Bèlgica.

La família principesca de Mònaco, pel matrimoni d'Antonietta de Merode (1828-1864) (una altra germana de la penúltima Meroda de Ham-sur-Heure) amb el príncep Carles III de Mònaco, fundador de Montecarlo, avantpassat d'Albert II de Mònaco.

La Casa d'Arenberg, pel matrimoni de Marie-Ghislaine (1830-1892) amb el príncep de Merode; Antoine, duc d'Arenberg, era el seu nét.

Jean de Merode (1864-1933), tinent coronel, Gran Mariscal de la Cort de Bèlgica, va rebre del rei Albert I el 1928 el títol de príncep de Merode, que es va estendre poc després a tots els membres de la família.

El seu fill, Amaury de Merode (1902-1980), va ser Gran Mariscal de la Cort del Rei Leopold III, president del Reial Automòbil Club de Bèlgica i president de la Federació Internacional de l'Automòbil (FIA). Es va casar amb la princesa Marie-Claire de Croy (1907-2000).

El seu besnét Frederic de Merode (1911-1958), president de la Creu Roja de Bèlgica.

El seu besnét Werner de Merode (1914-1995), diplomàtic belga.

El seu rebesnét Alexandre de Merode (1934-2002), vicepresident del Comitè Olímpic Internacional (COI), president de la Comissió Mèdica del COI, president fundador de Sportel a Mònaco, president de la Reial Associació de Cases i Jardins Històrics de Bèlgica, president de diverses federacions esportives i president del Centre d'Oeuvre de Merode.

Victurnienne Ghislaine Françoise Renée de Mérode, casada amb el comte Charles John d'Oultremont, nebot de Guillem I dels Països Baixos.

Títols de la família

Philippe-François de Mérode, 2n príncep de Rubempré

Alguns membres de la Casa de Merode van portar el títol de comte des del segle XV, mentre que una branca va tenir el títol de baró del Sacre Imperi Romanogermànic a mitjans del segle XV i va obtenir el títol de príncep el 1759.

Philippe, comte de Merode (1594–1638), va ser el primer marquès de Westerloo.

La Casa de Merode porta els títols següents:

Príncep de Rubempré:

Incorporada per matrimoni per Philippe-François de Mérode, 2n príncep de Rubempré el 1704. [6]

Reconeixement pel Regne de Bèlgica el 1846.

Príncep d'Everberghe al Sacre Imperi Romanogermànic (1759)

Príncep d'Everberghe al Regne dels Països Baixos (1827)

Príncep de Grimberghe al Regne de Bèlgica (1842)

Prince de/van Merode al Regne de Bèlgica (1929)

Galeria

Armes de la casa de Merode: O quatre palets de gules, una bordura d'atzur.

Armes de la casa de Scheiffart von Merode: O quatre palets de gules.

Vegeu també

Castell de Westerlo

Castell de Serrant, residència del cap de la casa de Merode, Charles-Guillaume, príncep de Merode.

Frédéric de Merode a la Viquipèdia en francès

Senyors i marcgravis de Bergen op Zoom

Retaule Merode de Robert Campin, antigament propietat de la família

Genealogia recent de la Casa de Merode a la Viquipèdia en francès

Referències

^ Jump up to:un b c "Sobre la família Merode", Castell de Merode Westerlo

^ Eugène Duchesne, "Merode (Henri-Marie-Ghislain, comte de)", Biographie Nationale de Belgique, vol. 14 (Brussel·les, 1897), 563-566.

^ "Les châteaux de la noblesse". L'Echo. 16 de març de 2017.

^ Sollier, Josep. "Frédéric-François-Xavier Ghislain de Mérode." L'Enciclopèdia Catòlica Vol. 10. Nova York: Robert Appleton Company, 1911 Aquest article incorpora text d'aquesta font, que és de domini públic.

^ de Badts de Cugnac, Chantal. Coutant de Saisseval, Guy. "Le Petit Gotha". Nouvelle Imprimerie Laballery, París 2002, p. 612 (francès) ISBN 2-9507974-3-1

^ Nobiliare des Pays-bas et du Comte de Bourgogne, /J. S. F. J. L. de Iierckenrode

Fonts

Martin, Georges (1999). Histoire et généalogie de la maison de Merode. Lió.

Domsta, Hans J. (1981). Geschichte der Fürsten von Merode im Mittelalter | Beiträge zur Geschichte des Dürener Landes Düren, 16. Düren.

Enllaços externs

A Wikimedia Commons hi ha contingut multimèdia relatiu a: Casa de Mérode

Web oficial del Castell dels Prínceps de Merode a Westerloo

[Web oficial del Castell dels Prínceps de Meroda a Solre-sur-Sambre Arxivat 2012-10-08 a Wayback Machine](#)
[Web del castell de Merode, recentment danyat per un incendi](#)
[Article sobre Frédéric-François-Xavier-Ghislain de Merode, arquebisbe de Melitene \(1820-1874\)](#)
[Heràldica de la família Merode Arxivat 2018-06-21 a Wayback Machine \(en francès\)](#)
[Héraldique européenne \(en francès\)](#)